

Sygn. akt XI W 4700/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie: Przewodniczący SSR Jan Piwkowski

Protokolant: Karolina Kowalczyk

Oskarżyciel publiczny: Miejski Rzecznik Konsumentów M. R.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 08 maja 2017r., 27 czerwca 2017r. w W.

sprawy P. K.

urodzonego (...) w W.

syna T. i T. z domu B.

obwinionego o to, że:

w dniu 12 listopada 2015 roku w siedzibie Miejskiego Rzecznika Konsumentów w W., przy ulicy (...) nie udzielił Miejskiemu Rzecznikowi Konsumentów, w wyznaczonym terminie wyjaśnień i informacji, będących przedmiotem wystąpienia rzecznika.

tj. za wykroczenie z art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2015 r., poz. 184)

orzeka

I. Obwinionego P. K. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. Na podstawie art. 118§2 kpw określa, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 4700/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. K. prowadził działalność gospodarczą pod firmą PHU (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) lok. (...). Podczas jej wykonywania przedsiębiorca dnia 23 października 2014 roku zawarł z W. L. umowę o dzieło na wykonanie remontu łazienki.

W dniu 12 stycznia 2015 roku P. K. zakończył prowadzenie działalności gospodarczej, która została skreślona z rejestru REGON 22 kwietnia 2015 roku.

P. K. w okresie od 14 stycznia 2015 roku do 30 lipca 2015 roku odbywał karę pozbawienia wolności w innej sprawie.

Pismem z dnia 16 września 2015 roku Miejski Rzecznik Konsumentów w W. wezwał P. K. do udzielenia informacji i wyjaśnień w sprawie skargi złożonej do rzecznika przez konsumenta. Pismo zostało odebrane przez obwinionego w dniu 23 września 2015 roku.

Od dnia 13 do 23 października 2015 roku P. K. był hospitalizowany w Szpitalu (...) na Oddziale Psychiatrycznym. Po opuszczeniu w/w placówki medycznej kontynuował leczenie, podlegając konsultacjom lekarskim podczas wizyt domowych.

W związku z brakiem odpowiedzi ze strony P. K., Miejski Rzecznik Konsumentów pismem z dnia 26 października 2015 roku ponownie wezwał go do przedstawienia stanowiska w sprawie konsumenta, w terminie nie dłuższym niż 7 dni od dnia doręczenia mu wezwania. Pismo wraz z przedmiotowym wezwaniem zostało odebrane przez P. K. w dniu 05 listopada 2015 roku. W powyższego wezwania wynikało, iż 7-dniowy termin na udzielenie Miejskiemu Rzecznikowi Konsumentów wyjaśnień i informacji upływał w dniu 12 listopada 2015 roku. Do upływu powyżej zakreślonego terminu P. K., nie odniósł się do przedmiotowego pisma. Jednakże w czasie kiedy skierowano do niego zapytanie P. K. nie był już przedsiębiorcą i nie był zobowiązany aby pod zakreślonym rygorem odpowiedzialności odpowiadać na wystąpienie Rzecznika.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionego (zapis audiowizualny rozprawy z dnia 27 czerwca 2017 roku znajdujący się na płycie CD k. 108), zwrotnego poświadczenia odbioru (k. 2-3v), pisma Miejskiego Rzecznika Konsumentów (k. 4-4v, 5-5v), danych Urzędu Statystycznego w W. (k. 6), danych z bazy Pesel (k. 7), dokumentacji medycznej ze Szpitala (...) (k. 76, 77 – koperta 56 stron), dokumentacji medycznej k. 80 – koperta 8 stron), opinii sądowno-psychiatrycznej (k. 86-88), danych z NOE-SAD (k. 101-103v).

Obwiniony podczas postępowania sądowego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że nie zgłosił się do Miejskiego Rzecznika Konsumentów bo był chory, miał ciężką depresję, jak to określił nie uważał wówczas takiego wezwania i konieczności stawianictwa za świadome. Oznajmił, iż w tamtym czasie przyjmował leki uspokajające, trafił do szpitala, następnie zgłosił się do przychodni przyszpitalnej, cały czas aż do maja 2016 roku był w trakcie leczenia. Obwiniony wskazywał, iż ówczesnie jego świadomość była niska, nie prowadził działalności i nie funkcjonował jak należy. Obwiniony twierdził, że miał też lekarskie wizyty domowe. Obwiniony nie pamiętał kto odebrał wezwanie od Rzecznika czy był to on czy jego matka. Po okazaniu mu k. 3 i 5 obwiniony oświadczył, iż na zwrotnym potwierdzeniu odbioru widnieje jego podpis. Obwiniony tłumaczył, iż nie odpowiedział na pismo, gdyż priorytetem było jego zdrowie, a wszelkie kwestie decyzyjności i bieżące sprawy sprawiały mu wtedy trudności. Obwiniony wskazywał, iż w okresie od 13 do 23 października 2015 roku przebywał w szpitalu, następnie kontynuował leczenie, korzystając z domowych wizyt lekarskich i przychodni przyszpitalnej. Obwiniony wyjaśnił, że z uwagi na fakt, iż został zatrzymany i 14 stycznia 2015 roku zaczął odbywać karę pozbawienia wolności, w styczniu 2015 r. złożył wniosek o wyrejestrowanie działalności gospodarczej, która została zakończona z dniem 12 stycznia 2015 roku.

Obwiniony odnosząc się do skargi złożonej na niego W. L., wskazywał, iż chodziło o remont łazienki. Obwiniony twierdził, iż były co prawda robione jakieś poprawki ale finalnie doszło do podpisania faktury i na tym ich współpraca się zakończyła. Obwiniony wskazywał, że kiedy przebywał w areszcie, W. L. przesłał pismo, które obwinionemu przekazała jego matka, w którym eskalował swoje żądania, chcąc jeszcze jakiś poprawek i zmian, kwestionując odebrane prace wykończeniowe. Wówczas obwiniony nie miał jednak możliwości tego zweryfikować, gdyż był pozbawiony wolności, nadto usługobiorca nie przedstawił żadnego dowodu, dokumentu który by to potwierdzał, tym bardziej, iż wcześniej w ocenie obwinionego wszystko mu się podobało, podpisał fakturę i wszystko było w porządku. Obwiniony po opuszczeniu zakładu karnego zostawił tę sprawę, uznając, iż jeśli ten człowiek jest taki roszczeniowy to w nieskończoność może czegoś innego chcieć, tym bardziej, że obwiniony wysyłał już wcześniej pracownika, który dokonał niezbędnych poprawek.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego w takim zakresie w jakim warunkują one odpowiedzialność za zarzucane wykroczenie, albowiem korespondują one z uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym, przy czym należy zastrzec, że nie weryfikowano tutaj kwestii wywiązania się przez obwinionego z umowy cywilnoprawnej, jako indyferentnych z punktu widzenia ocenianego zagadnienia prawnego. Po pierwsze nie budzi wątpliwości, iż dnia 12 stycznia 2015 roku obwiniony zakończył prowadzenie działalności gospodarczej, co potwierdzają dane Urzędu Statystycznego w W. skierowane w formie pisma do Rzecznika Konsumentów (k. 6). Bezsprzecznym jest, że obwiniony w okresie od 14 stycznia 2015 roku do 30 lipca 2015 roku odbywał karę pozbawienia wolności, co koreluje z danymi NOE-SAD (k. 101-103v). Poza sporem pozostaje także, iż obwiniony odebrał pismo wzywające do go do przedstawienia stanowiska oraz udzielenia wyjaśnień i informacji będących przedmiotem wystąpienia Rzecznika, czego nie kwestionował na żadnym etapie postępowania i co koresponduje ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru (k. 3). Sąd dokonując ustaleń faktycznych przyjął, iż data kiedy otrzymał on przedmiotowe pismo to 05.11.2015 r. a nie jak wynika to z zapisu zwrotnego poświadczenia odbioru 05.10.2015r. W ocenie Sądu jest to jedynie omyłka obwinionego na co on sam wskazywał, nadto wynika to również z daty pisma sporządzonego przez Rzecznika z dnia 26 października 2015r. Obwiniony tłumaczył, iż fakt nie udzielenia odpowiedzi wynikał jedynie z ówczesnego stanu jego zdrowia. Z jego relacji wynika, iż przed samym odbiorem korespondencji na około 2 tygodni przed, odbył leczenie w szpitalu na oddziale psychiatrycznym. Nadto po opuszczeniu zakładu opieki zdrowotnej, podlegał dalszym konsultacjom medycznym, na jego prośbę odbywały się u niego lekarskie wizyty domowe związane z jego stanem psychicznym. Powyższe okoliczności powodowały, iż nie do końca zdawał sobie sprawę z treści otrzymanego pisma i konieczności podjęcia stosownych kroków w celu udzielenia stosownej informacji. Fakt leczenia obwinionego w czasookresie od 13 do 23 października 2015 roku potwierdza dokumentacja medyczna ze Szpitala (...) (k. 76-77) a fakt domowych konsultacji lekarskich koreluje także z uzyskaną dokumentacją medyczną (k. 80). Obwiniony nie negował również faktu, iż zajmował się wykonywaniem prac wykończeniowych u W. L., wskazując, że miał on pewne zastrzeżenia do wykonanej usługi. Niemniej po dokonaniu poprawek doszło do podpisania faktury i na tym ich współpraca się skończyła. W tym miejscu warto podkreślić, iż samo przyznanie się obwinionego do winy w świetle całokształtu materiału dowodowego nie może skutkować przypisaniem mu odpowiedzialności w zakresie stawianego zarzutu, o czym szerzej Sąd wypowie się w dalszej części uzasadnienia.

W związku z oświadczeniem obwinionego P. K. (k. 47 protokołu rozprawy na CD) odnośnie jego leczenia w PZP (depresja, przyjmowanie leków antydepresyjnych), Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza psychiatry celem ustalenia, czy czyn zarzucany obwinionemu został popełniony w warunkach wyłączenia lub znacznego ograniczenia zdolności rozpoznania jego znaczenie lub kierowania swoim postępowaniem, jaki był jego stan psychiczny oraz czy pozwalał mu on na udział w postępowaniu i prowadzeniu obrony, w sposób samodzielny i rozsądny (k. 47 protokołu rozprawy na CD).

Biegła na podstawie analizy dokumentacji medycznej i przebadaniu obwinionego, sporządziła opinię, w której nie stwierdziła u niego objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, rozpoznała mieszane zaburzenia osobowości i przebyte zaburzenia adaptacyjne. Wyszczególniła, że czyn zarzucany obwinionemu, nie został popełniony w warunkach wyłączenia lub znacznego ograniczenia zdolności rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Zdaniem biegłej badany mógł uczestniczyć w postępowaniu procesowym samodzielnie i prowadzić obronę, w sposób samodzielny i rozsądny.

Sąd podzielił wnioski zawarte w pisemnej opinii sądowo-psychiatrycznej sporządzonej przez biegłą B. P. (k. 101-103v), bowiem została ona przygotowana przez osobę kompetentną i całkowicie obcą dla stron. Zdaniem Sądu analizowana opinia została sporządzona w sposób rzetelny. Wobec powyższego przedmiotowa opinia sądowo-psychiatryczna stanowi dowód, że obwiniony jest w pełni zdolny do ponoszenia odpowiedzialności za swoje czyny, w sprawie nie zachodzą bowiem przesłanki wymienione w art. 17 § 1 lub § 2 kw.

Sąd walorem wiarygodności obdarzył dokumenty, które zostały uznane na rozprawie za ujawnione w postaci dowodów zawnioskowanych przez oskarżyciela publicznego w postaci: zwrotnego poświadczenia odbioru (k. 2-3v),

pisma Miejskiego Rzecznika Konsumentów (k. 4-4v, 5-5v). Dokumenty te zostały bowiem sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, przez uprawnione do tego osoby i instytucje, a ich treść nie została zakwestionowana przez strony. Jednocześnie potwierdzają one fakt wystąpienia rzecznika do obwinionego celem przedstawienia wyjaśnień i propozycji zakończenia sporu i stanowiły one podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Za wiarygodne uznano również następujące dokumenty: dane z bazy PESEL (k. 7), dokumentację medyczną Szpitala (...) (k. 76-77, koperta 56 stron), dokumentację medyczną (k. 80, koperta 8 stron), dane z NOE SAD (k. 101-103v) albowiem nie zachodzą bowiem żadne okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność, strony nie kwestionowały ich prawdziwości ani autentyczności. Za w pełni wiarygodny Sąd przyjął także dowód w postaci pisma zawierającego dane z Urzędu Statystycznego w W. (k. 6), który był kluczowym w sprawie. Z jego zapisu jednoznacznie wynika fakt zakończenia prowadzenia działalności gospodarczej przez obwinionego i stanowił on ważny element ustaleń faktycznych i oceny prawnej przedmiotowego zdarzenia, a Sąd z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby mu odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

W art. 114 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z dnia 16 lutego 2007 r. (t. j. Dz. U. z 2017 r. poz. 229) sformułowane są podstawy odpowiedzialności za naruszenie określonego w art. 42 ust. 4 ustawy obowiązku udzielenia rzecznikowi konsumentów wyjaśnień i informacji będących przedmiotem wystąpienia rzecznika konsumentów lub obowiązku ustosunkowania się do jego uwag i opinii. Przedmiotem jego ochrony są zatem interesy konsumentów. Podmiotem wykroczenia z art. 114 ust. 1 ustawy może być ten, na którym ciążył obowiązek działania, czyli adresat obowiązku z art. 42 ust. 4 ustawy, a którym to zgodnie z treścią przytoczonego przepisu jest przedsiębiorca, do którego zwrócił się Rzecznik działający w ramach swoich kompetencji (art. 42 ust. 1 pkt 3). Z kolei w myśl art. 4 ust. 1 w/w ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przedsiębiorcą jest m.in. przedsiębiorca w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

I tak zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej z dnia 2 lipca 2004 r. (t. j. Dz. U. z 2016 r. poz. 1829), przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna

i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Podkreślenia wymaga, iż jest to jedyna formalna definicja określająca przedsiębiorcę w kontekście ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i to w oparciu o nią należy dokonywać analizy osoby obowiązanej do wypełnienia obowiązku z wynikającego z art. 114 ust. 1 w/w ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym koniecznym jest aby w dacie czynu osoba, do której skierowano zapytanie Rzecznika była przedsiębiorcą, w innym wypadku nie można mówić o przypisaniu odpowiedzialności z omawianego artykułu. Kwestią indyferentną zdaniem Sądu z punktu widzenia stosowania wykładni rozszerzającej na gruncie prawa karnego/wykroczeń jest fakt, że w dacie zawierania umowy cywilnoprawnej obwiniony był faktycznie przedsiębiorcą.

Jak wynika z treści art. 14 ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wpisowi do ewidencji podlegają przedsiębiorcy będący osobami fizycznymi. Zgodnie zaś z art. 25 ust. 3 w/w ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wpis do CIDG polega na wprowadzeniu do systemu teleinformatycznego danych podlegających wpisowi. Wpis (którym jest także zgodnie z ust. 4 powyższego przepisu – wykreślenie albo jego zmiana) jest dokonywany z chwilą zamieszczenia danych w CEIDG, nie później niż następnego dnia roboczego po dniu wpłynięciu do CEIDG wniosku, z zastrzeżeniem art. 27 ust. 1 (wniosek musi być poprawny). Z treści art. 30 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wynika, iż przedsiębiorca jest obowiązany złożyć wniosek o jego wykreślenie z CEIDG-w terminie 7 dni od dnia trwałego zaprzestania wykonywania działalności gospodarczej. Jednocześnie w przypadku zaprzestania należy podać datę przypadającą na ostatni dzień wykonywania działalności gospodarczej, data zaprzestania działalności gospodarczej nie może być późniejsza niż data złożenia wniosku. Nadto w oparciu o treść art. 42 ust. 5 i 7 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej podmiot gospodarki narodowej, którym są m. in. osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą mają obowiązek rejestracji w krajowym rejestrze urzędowym podmiotów gospodarki narodowej (REGON) prowadzonej działalności. Wpis lub zmiana wpisu w rejestrze REGON przedsiębiorców będących osobami fizycznymi następuje na podstawie danych z wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG), który przedsiębiorca składa za pośrednictwem formularza elektronicznego dostępnego na stronie internetowej CEIDG, w Biuletynie Informacji Publicznej ministra właściwego do spraw gospodarki oraz za pośrednictwem elektronicznej platformy usług administracji publicznej ePUAP. Wniosek o wpis

do CEIDG może być również złożony przez przedsiębiorcę w wybranym urzędzie gminy osobiście lub wysłany listem poleconym. CEIDG przesyła do GUS odpowiednie dane zawarte we wniosku o wpis do CEIDG niezbędne dla uzyskania, zmiany albo skreślenia wpisu w krajowym rejestrze urzędowym podmiotów gospodarki narodowej (REGON).

Nadto warto dodać, iż, podmiotem odpowiedzialnym za wykroczenie z art. 114 ust. 1 ustawy może być wyłącznie osoba fizyczna. W związku z tym przyjęcie takich warunków ponoszenia odpowiedzialności za wykroczenie z art. 114 ust. 1 ustawy wymaga od Sądu ustalenia – indywidualnie dla każdego przypadku – osoby fizycznej, na której ciążył obowiązek udzielenia rzecznikowi wyjaśnień i informacji będących przedmiotem wystąpienia lub ustosunkowania się do uwag i opinii rzecznika. Zachowanie objęte stroną przedmiotową wykroczenia z art. 114 ust. 1 ustawy, polegające na nieudzieleniu wyjaśnień i informacji lub na niestosunkowaniu się do uwag i opinii rzecznika konsumentów stanowi czyn w formie zaniechania. Dla ustalenia zatem, czy w tego rodzaju przypadku doszło do spełnienia znamion strony przedmiotowej tego wykroczenia, niezbędne jest określenie ram czasowych, w jakich powinno było nastąpić udzielenie wyjaśnień i informacji lub ustosunkowanie się do uwag i opinii rzecznika konsumentów. W związku z czym podstawą wyznaczenia czasowych ram wykonania tego obowiązku stanowi określenie terminu, w jakim powinno nastąpić udzielenie odpowiedzi. Wykroczenie z art. 114 ust. 1 ustawy w świetle treści tegoż przepisu może być popełnione zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie, o czym przesądza art. 5 kw [znamiona podmiotowe czynu - wina] w zw. z art. 48 kw [stosowanie części ogólnej kodeksu wykroczeń do ustaw szczególnych]. Zgodnie ze stosowanym przepisem art. 5 kw, wykroczenie można popełnić zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie, chyba że ustawa przewiduje odpowiedzialność tylko za wykroczenie umyślne.

Mając powyższe na uwadze, w przedmiotowej sprawie istota problemu sprowadzała się nie tyle do faktu czy też przyczyn nieudzielenia odpowiedzi w wyznaczonym czasie przez P. K., ale kluczowe pozostało ustalenie czy na obwinionym w ogóle spoczywał obowiązek udzielenia wyjaśnień i informacji będących przedmiotem wystąpienia Miejskiego Rzecznika Konsumentów i czy w dacie czynu był on osobą odpowiedzialną pod rygorem poniesienia sankcji za czyn zabroniony będący pokłosiem niewykonania takiego obowiązku.

W niniejszym postępowaniu bezsporne jest, iż dnia 26 października 2016 roku Miejski Rzecznik Konsumentów wystąpił do obwinionego P. K. celem złożenia wyjaśnień w związku z prowadzoną przez niego działalnością i wykonywanymi usługami, na skutek skargi konsumenta - który dochodził od prowadzonej przez obwinionego firmy wykonania zobowiązania, co jednoznacznie wynika z treści pisma z k. 4-5. Rzecznik wnosił o przeanalizowanie sprawy i przedstawienie wyjaśnień oraz stanowiska w sprawie, zobowiązując obwinionego do udzielenia odpowiedzi w terminie 7 dni. Obwiniony otrzymał niniejsze wystąpienie w dniu 05.11.2015 roku, odbierając je osobiście, co jednoznacznie wynika z potwierdzenia odbioru (k. 3). Nie ulega zatem wątpliwości, iż wystąpienie Rzecznika związane było z prowadzoną przez obwinionego w 2014 roku działalnością gospodarczą i wykonywaną przez jego firmę usługę polegającą na przeprowadzaniu prac wykończeniowych u jednego z jego klientów oraz to, że obwiniony w czasie wykonywania zlecenia był przedsiębiorcą, co pozostaje bezsporne.

Niemniej należy zauważyć, iż z relacji obwinionego, jak i dokumentacji w postaci danych z Urzędu Statystycznego w W. jednoznacznie wynika, iż obwiniony zakończył działalność w dniu 12 stycznia 2015 roku, a jej wykreślenie z rejestru REGON nastąpiło 22 kwietnia 2015 roku (k.6). Obwiniony co prawda nie podał konkretnej daty kiedy złożył wniosek o jej wykreślenie z ewidencji CEiDG, lecz faktem jest, że było to przed 14 stycznia 2015 r.- zanim rozpoczął wykonywanie kary izolacyjnej. Mając jednak na uwadze regulację zawartą w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej, zgodnie z którą wykreślenie przedsiębiorcy z CEIDG polega na wprowadzeniu do systemu teleinformatycznego danych o wykreśleniu, a wykreślenie jest dokonane z chwilą zamieszczenia danych w CEIDG, nie później niż następnego dnia roboczego po dniu wpływu do CEIDG poprawnego wniosku oraz uwzględniając, to, iż data zaprzestania działalności nie może być późniejsza niż data złożenia wniosku, w tej sytuacji przyjąć należy, iż data 12 stycznia 2015 jest dniem złożenia wniosku przez obwinionego a tym samym ostatecznym dniem zakończenia wykonywania działalności i jej wykreślenia z Centralnej Ewidencji Działalności Gospodarczej. Następnie zaś informacja ta została umieszczona w

rejestrze REGON. Zdaniem Sądu obwiniony dochował zatem wszelkich procedur, które skutkowały zakończeniem przez niego działalności gospodarczej i jej wyrejestrowania. Tym samym skutecznie utracił status przedsiębiorcy.

Zatem w dacie kiedy Miejski Rzecznik Konsumentów skierował do obwinionego zapytanie nie prowadził on już działalności gospodarczej, a więc nie był on już przedsiębiorcą. Tym samym kwestia udzielenia odpowiedzi nie była w tej sytuacji obwarowana żadną sankcją, bo skierowano wezwanie obwinionego jako byłego już przedsiębiorcy, a więc zwykłej osoby fizycznej (w sensie braku przymiotu stosownego statusu zawodowego czy organizacyjno-prawnego), która nie jest zobligowana do udzielania odpowiedzi pod określonym rygorem, albowiem zdaniem Sądu sankcja z art. 114 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów dotyczy jedynie aktywnego (czynnego) przedsiębiorcy. Można również wskazać, iż inaczej sytuacja wyglądałaby chociażby w momencie zawieszenia działalności gospodarczej, kiedy takiego udzielenia odpowiedzi należałoby oczekiwać. Niemniej w niniejszej sprawie nie zachodzi tego rodzaju okoliczność. Z materiału dowodowego jasno wynika, iż wyrejestrowanie działalności przez obwinionego wiązało się z faktem osadzenia go w zakładzie karnym. Tym samym Sąd nie dopatrywał się implikacji, aby kwestia wyrejestrowania działalności była podyktowana chęcią uniknięcia odpowiedzialności obwinionego przed Rzecznikiem, co niewątpliwie również wymagałoby odrębnej oceny i interpretacji. Do zakończenia działalności doszło dużo wcześniej (kilka miesięcy), niż miało miejsce wystąpienie Rzecznika i łączyło się z pozbawieniem obwinionego wolności.

Na marginesie warto dodać, iż kwestia nieudzielenia przez obwinionego jakiegokolwiek odpowiedzi jest zupełnie odrębnym zagadnieniem. Wydawać by się mogło, że należałoby brać odpowiedzialność za działalność jaką się prowadziło, a zasady współżycia społecznego i staranności życiowej nakazywałyby przedstawienie swojego stanowiska i przekazanie informacji, choćby takiej, iż nie prowadzi się już firmy, co mogłoby zmienić ocenę postępowania obwinionego na wcześniejszym etapie. Niemniej biorąc pod uwagę, iż obwiniony przedmiotowe pismo odebrał niedługo po przebytych leczeniu w szpitalu psychiatrycznym oraz wobec faktu, iż przyjmował leki, a jego stan zdrowia utrudniał mu zajmowanie się sprawami życia codziennego i podejmowanie decyzji, w pewnym sensie zrozumiałym z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego jest, iż nie wykazał on żadnej inicjatywy i nie podjął próby kontaktu z Rzecznikiem.

Biorąc pod uwagę materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie Sąd doszedł do przekonania, że obwiniony P. K. swoim zachowaniem nie zrealizował znamion wykroczenia z art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów i nie popełnił zarzucanego mu czynu. Nie ulega wątpliwości, iż Miejski Rzecznik Konsumentów skierował zapytanie do obwinionego, który w dacie wystąpienia nie prowadził już działalności gospodarczej i nie był przedsiębiorcą – który to element jako znamię czynu zabronionego (adresat obowiązku z art. 42 ust. 4 cyt. ustawy, do którego odwołuje się wprost przepis art. 114 ust. 1 cyt. ustawy), jest niezbędnym dla możliwości przypisania odpowiedzialności i nałożenia sankcji. W związku z czym Sąd uniewinnił obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd, na podstawie art. 118 § 2 kpw, w związku z wydaniem wyroku uniewinniającego, określił, że koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.